

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZADRU

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Zadru, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda i to Enke Moković, kao predsjednice vijeća, te Antuna Klišmanića i Dijane Grancarić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Kristine Bikić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv **I. optuženika MILANA JURJEVIĆA i dr.**, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (dalje OKZRH), povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Zadru, broj KT-266/97 od 18. lipnja 1997. godine, nakon održane glavne i javne rasprava dana 24. svibnja 2011. godine i 08. lipnja 2011. godine, u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika u Zadru Radovana Marjanovića, te I. optuženika Milana Jurjevića sa braniteljem Ivicom Ivanićem, odvjetnikom iz Zadra i branitelja II. optuženika Rikarda Perkovića, odvjetnika iz Zadra, a u odsutnosti II. optuženika Davora Tošića, dana 08. lipnja 2011. godine,

presudio je

Optuženici:

I. opt. MILAN JURJEVIĆ, sin pok. Ivana i majke Dragice rođene Matijević, rođen 20. siječnja 1968. godine u Zadru, općina Zadar, s prebivalištem u Obrovcu, Put Fortice br. 7., Hrvat, državljanin Republike Hrvatske, neoženjen, bez djece, pismen sa završenom osnovnom školom, vojsku služio 1989/1990. godine u Ljubljani, neosuđivan, protiv kojeg se ne vodi drugi kazneni postupak, *bio u pritvoru od 26. svibnja 1997. godine do 01. prosinca 1997. godine.*

II. opt. DAVOR TOŠIĆ, sin Ljubomira i majke Nade rođene Badža, rođen 07. studenog 1967. godine u Kninu, općina Knin, s prebivalištem u Stanišiću, Strossmayerova br. 122, Republika Srbija, Srbin, državljanin Republike Hrvatske i Republike Srbije, pismen sa završenom srednjom tehničkom školom, radi kao taksist, oženjen, otac jednog maloljetnog djeteta, vojsku služio u Puli 1986. godine, neosuđivan, protiv kojeg se ne vodi drugi kazneni postupak,

temeljem čl. 354. t. 3. Zakona o kaznenom postupku (dalje ZKP),

OSLOBAĐAJU SE OD OPTUŽBE

što da su dana 19. prosinca 1991. godine u Kruševu – predjelu zv. Karamarkuša, tijekom oružanog sukoba između bivše tzv. JA i srpskih paravojnih postrojbi i oružanih snaga Republike Hrvatske, kao pripadnici tzv. 4. lake obrovačke brigade vojske tzv. RSK, prihvativši i provodeći na privremeno zaposjednutom području velikosrpsku politiku vojnog osvajanja i izdvajanja dijela teritorija Republike Hrvatske, protivno čl. 3. t. 1.a Konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata iz 1949. godine, kao i protivno čl. 4. t. 2.a i čl. 13. t. 2. Dopunskog Protokola uz tu konvenciju, projektilima iz vatrenog oružja lišili života Hrvata Milu Brkića, pok. Kuzmana, rođ. 1911. godine u Kruševu, koji nije pružao nikakav otpor, na način da je najprije II. opt. Davor Tošić u Milu Brkića ispalio više metaka, a kada je oštećenik pao na zemlju i počeo jaukati i zapomagati, I. opt. Milan Jurjević iz svoje poluautomatske puške u Milu Brkića ispalio još tri projektila od čega je ovaj na mjestu ostao mrtav, a nakon toga su se u kamionu udaljili ostavivši mrtvo tijelo na mjestu zločina,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba sudjelovali u ubijanju civilnog stanovništva,

pa da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH.

Temeljem čl. 123. st. 1. ZKP troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Zadru je podiglo optužnicu pod brojem KT-266/97 od 18. lipnja 1997. godine protiv I. optuženika Milana Jurjevića i II. optuženika Davora Tošića, zbog kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, koju optužnicu je neznatno izmijenilo nakon dokaznog postupka suprotno odredbi čl. 341. st. 1. ZKP zbog čega sud tu izmjenu i nije uzeo u obzir (I.s. 822).

Dana 25. lipnja 1997. godine izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Zadru donijelo je rješenje pod brojem Kv-135/97, temeljem čl. 290. st. 3. ZKP/93, da se II. optuženiku Davoru Tošiću, koji nije dostižan državnim tijelima Republike Hrvatske (dalje RH), sudi u odsutnosti (list spisa 74-75).

Kazneni postupak u kojem je osoba suđena u odsutnosti, a nastupila je mogućnost da joj se ponovo sudi u njezinoj prisutnosti, obnovit će se izvan uvjeta predviđenih u čl. 498. i čl. 510. ZKP/08, ako optuženik ili njegov branitelj podnesu zahtjev za obnovu postupka u roku od jedne godine od dana kad je optuženik saznao za presudu kojom je suđen u odsutnosti, a temeljem čl. 497. ZKP/08. Isto pravo optuženik ima i po čl. 6. st. 1. i 2.e/ 6. Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), te po čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

U dokaznom postupku ispitani su svjedoci Mirko Lukić i Dragica Jurjević, a uz suglasnost stranaka pročitani su iskazi svjedoka: Marije Šoša, Ivana Šoše, Marka Marića, Mladena Brajnovića, Josipa Basletića, Mande Josić, Krešimira Vrkljana, Branka

Dopuđe, Ane Jurjević, Nikole Dopuđa, Save Zelića, Aleksandra Milića, Stanka Mijića, Milorada Milića, Bore Čude, Marinka Ljubovića, Borislava Čude, Bogdana Gagića, Miloša Olujića, Radivoja Paravinje, Đorđe Jelića, Jovan Dopuđ, Nedeljka Vukšića, Miloša Oluića, Boška Gagića, Milenka Gagića, Radomira Paravinje, Milivoja Radmilovića, Petra Milića, Petra Nanića, Branka Paravinje, Milenka Dopuđa, Dragana Župana, Danice Jurjević, Grga Brkića. Također je uz suglasnost stranaka pročitana liječnička dokumentacija za I. opt. Milana Jurjevića, nalaz i mišljenje Psihijatrijske bolnice Vrapče i nalaz i mišljenje i iskaz dr. Vesne Franić u odnosu na I. opt. Milana Jurjevića, nalaz i mišljenje vještaka patologa dr. Josipa Dujelle i vještaka balističara Rade Stojadinovića dipl. ing., te njihovi iskazi i podnesci. Pročitana je socijalna anamneza za I. optuženika, zapisnik s očevida, te je izvršen uvid u fotodokumentaciju očevida, pročitana je vojna dokumentacija, smrtni listovi za Milu Brkića i Stojana Ušljebrku, rodni list za svjedoka Milenka Dopuđa, sina Nikole, te su pročitani kazneni podaci za optuženike, ispitan je I. optuženik, dok je obrana II. optuženika pročitana budući da mu se sudilo u odsutnosti.

Opći kontekst.

RH je prema Ustavu od 22. prosinca 1990. godine suverena država, a 15. siječnja 1992. godine je i međunarodno priznata. Zaključak Sabora RH od 08. listopada 1991. godine u t. 1. govori o oružanoj agresiji koja se vodi protiv RH.

Mjesto Kruševo graniči sa sjeverne strane sa Obrovcem i Jasenicama, sa istočne strane sa mjestima Bilišani, Zelengrad i Karin Gornji, a s južne strane sa mjestom Karin Donji.

Do 1991. godine u mjestu Kruševo je živjelo 1.611 stanovnika od toga je samo 80 osoba bilo srpske nacionalnosti. Mjesto Bilišane je nastanjeno isključivo srpskim stanovništvom, Zelengrad sa većinskim srpskim stanovništvom, a Karin Gornji i Karin Donji sa 100%-tnim srpskim stanovništvom.

Pobunjeni Srbi su u RH proglasili tzv. Srpsku autonomnu oblast Krajinu (dalje: SAO Krajina) dana 21. prosinca 1990. godine kada je donijet Statut SAO Krajine, a prema Statutu SAO Krajina je oblik teritorijalne autonomije u sastavu RH. Dana 19. prosinca 1991. godine Skupština SAO Krajine je proglasila tzv. Ustav Republike Srpske Krajine (dalje RSK).

Polovicom rujna 1991. godine mjesto Kruševo je okupirano od strane pripadnika paravojnih postrojbi pobunjenih Srba i pripadnika bivše JNA, a RH je to mjesto oslobodila dana 05. kolovoza 1995. godine u vojno - redarstvenoj akciji "Oluja" (dalje „Oluja“).

Činjenično stanje.

Svjedok Mirko Lukić (list spisa 264-265, 708 i 814) je iskazao da je 1997. godine radio u PU zadarskoj, Odjel kriminalističke policije, Odsjeku za ratne zločine, te je obavljao obavijesne razgovore sa više osoba koje su se vratile na područje RH nakon „Oluje“, a među inim i sa I. opt. Milanom Jurjevićem. Prilikom obavljanja obavijesnog razgovora prema I. optuženiku nije koristio nikakvu prisilu i razgovor se odvijao normalno.

Razgovor se obavljao u Policijskoj postaji Obrovac, a sasvim sigurno je da je I. opt. Milan Jurjević boravio u Policijskoj postaji Obrovac oko 40 minuta prije nego što je započeo razgovor zato što je on morao doći iz Zadra u PP Obrovac.

Inače, bila je praksa da djelatnici Odjela krim. policije razgovaraju sa svim povratnicima koji su se vraćali na do tada okupirano područje, pa je tako bilo i sa I. optuženikom.

Svjedok Dragan Župan (list spisa 61, 113, 237 – 238, 722-723) je naveo da poznaje iz viđenja optuženike Milana Jurjevića i Davora Tošića, a poznao je i pok. Milu Brkića. Tijekom Domovinskog rata živio je u Obrovcu, ali su ga pripadnici srpske vojske odveli na prisilni rad u Rudnik u Modrino Selo kod Kistanja.

Čuo je da je Mile Brkić ubijen, a o tom događaju je njemu pričao evidentičar-skladištar u „Dalmatinskim rudnicima boksita“ Marinko Ljubović, kojem je to ispričao Aleksa Milić, tehnički direktor rudnika, a inače rezervni oficir bivše JNA po činu major. Mile Brkić je navodno bio pokraden – odnijeli su mu ovce i on je išao to prijaviti miliciji u Obrovac, a kada se vraćao kući u Kruševu dočekali su ga „neki u uniformama na putu prema Kruševu“, a u toj grupi je bilo četvero ljudi, među kojima i sin Ljube Tošića- Davor Tošić. Druge detalje u vezi ovog događaja Marinko Ljubović mu nije pričao, a nije mu ni spomenuo da je tom događaju bio nazočan optuženi Milan Jurjević. U trenutku kada je njemu o ovom saznanju Marinko Ljubović pričao, Davor Tošić je bio u Modrinom selu na gradilištu Rudnika, te mu je Ljubović pokazao na Tošića, koji je bio od njih udaljen 3 – 4 metra i obučen u maskirnu uniformu SAO Krajine, i rekao mu: „...to je taj koji je ubio Brkića“.

Tada je mislio da je sin Ljube Tošića, Milu Brkića ubio iz osvete, jer je čuo da je „neki njegov Stojan Ušljebrka poginuo početkom Domovinskog rata u borbi za Kruševu“.

Za Milana Jurjevića zna da je tijekom rata radio u poduzeću „Bukovčanka“ u Obrovcu.

Prema Smrtnom listu Matičnog ureda Obrovac (l.s. 417) Stojan Ušljebrka, sin Svetozara, rođen 08. veljače 1961. godine je preminuo u Kruševu 02. kolovoza 1991. godine.

Svjedok Marinko Ljubović zvan „Braco“ (list spisa 368) je vezano za iskaz svjedoka Dragana Župana naveo kako se oni poznaju, ali da on sigurno nije Županu rekao da je Tošić ubio Milu Brkića, niti je njemu Aleksa Milić bilo što ispričao o ubojstvu Mile Brkića. Ne može objasniti zbog čega ga je Dragan Župan „u sve ovo upetljao“. Inače, za sebe navodi da je do „Oluje“ živio u Biovičinom Selu, a radio je „Dalmatinskim rudnicima boksita“ koje radno mjesto mu je bilo u Modrinom Selu, time da je najprije radio kao portir, pa bušač i jamski vozač. Na poslu mu je Dragan Župan bio poslovođa.

Poznaje i Aleksandra Milića zvanog Aleksa, koji je bio upravitelj pogona Rudnika u Modrinom Selu, a moguće da je 1991. godine bio i tehnički direktor.

Svjedok Aleksandar Milić, zvan „Aleksa“ (list spisa 364-366) je naveo da je do „Oluje“ živio u Žegararu, a radio je u „Dalmatinskim rudnicima boksita“ koji su se nekada zvali „Jadral“ Obrovac, pogon mu je bio u Modrinom Selu te je obnašao dužnost tehničkog direktora.

Ne poznaje I. opt. Milana Jurjevića, ali mu je poznavao pokojnog oca, jer je radio zajedno sa njim. Za I. optuženika je čuo da je tijekom rata bio u radnoj obvezi u „Bukovčanki“. Poznaje II. opt. Davora Tošića, ne zna kojoj je vojnoj formaciji pripadao tijekom rata, ali ga je po selu viđao u uniformi na kojoj nije imao neki čin, a nikad nije vidio da je sa sobom imao neko naoružanje.

Poznaje i svjedoka Dragana Župana i na radnom mjestu u Rudnicima on je bio Draganu Županu nadređeni u poslu. Poznaje i svjedoka Marinka Ljubovića i dopušta mogućnost da je Ljuboviću rekao da je ubijen Mile Brkić iz Kruševa, ali sigurno mu nije rekao da ga je ubio Davor Tošić. Potvrđuje da je navod svjedoka Dragana Župana točan kada za njega kaže da je on tijekom rata imao automobil i da se kretao po selima obrovačke općine, pa dozvoljava da je upravo u takvim obilascima saznao poslije 3 - 5 dana od događaja za ubojstvo Mile Brkića, a čuo je da je lokacija ubojstva „negdje kod rudnika boksita u Kruševu“. Siguran je u to da je za ubojstvo Mile Brkića saznao nakon što je isti pokopan i koliko on zna njega je zakopala ekipa Teritorijalne obrane ili Crvenog križa koja je bila zadužena za asanaciju terena.

Poznavao je i Stojana Ušljebrku, on je iz Žegara i ubijen je u prvim borbenim akcijama u Kruševu 1991. godine, a siguran je da pokojni Stojan Ušljebrka sa II. opt. Davorom Tošićem nije bio u rodu.

Poznaje i svjedoke Savu Zelića i Milorada Milića jer su oni radili u Rudnicima, bili su rukovatelji radnih rudarskih strojeva, a povremeno su bili i u vojnoj formaciji - 4. lakoj obrovačkoj brigadi.

- Osobe koje je spomenuo u obrani pred istražnim sucem I. opt. M. Jurjević da su bile sa njim kad je pucao i usmrtio pok. Milu Brkića, su Sava Zelić, Jovo Dopuđ i Milorad Milić i isti su ispitani.

Svjedok Sava Zelić zvani „Sakan“ (list spisa 366-367) je naveo da je iz Žegara zaseok Bogatnik, te da je do „Oluje“ tamo živio, a tijekom rata je bio pripadnik 4. lake obrovačke brigade i sjeća se da mu je zapovjednik bio među ostalima i Radivoj Paravinja. Siguran je da nitko drugi tko ima isto ime i prezime kao i on, nije bio pripadnik 4. lake obrovačke brigade, jer u Žegarima nema nijedan Sava Zelić osim njega. Doduše, bio je još jedan čovjek istog imena i prezimena, ali je umro prije 3 – 4 godine, a inače je bio bolestan na živce, rođen je 1953. godine i nije bio nikad pripadnik neke vojne formacije.

Poznaje II. opt. Davora Tošića i on je bio običan vojnik u 4. lakoj obrovačkoj brigadi, a ne sjeća se da je I. opt. Milan Jurjević bio u 4. lakoj obrovačkoj brigadi i prvi put ga je u životu vidio u sudskom hodniku.

Za II. opt. D. Tošića dopušta kao mogućnost da je kao pripadnik 4. lake obrovačke brigade vozio vojni kamion „Deutz“, „ali vozili su ga svi“.

Nije mu jasno zbog čega ga je I. opt. M. Jurjević u obrani spomenuo, jer on nije bio na licu mjesta usmrćenja pok. Mile Brkića i o tome ne zna ništa, a inače se on u životu nije ništa zamjerio Milanu Jurjeviću.

Budući da I. optuženik u obrani pred istražnim sucem spominje da je s njima bio i Jovo Dopuđ, moguće da je to ustvari Jovan Dopuđ zvani Jovo, koji je bio jedno vrijeme

„komandir 4. lake obrovačke brigade, završio je neku vojnu školu, bio je rezervni oficir, i komandant Štaba TO Obrovac“.

Pozna je Stojana Ušljebrku on je iz Žegara i zna da je ubijen na početku rata 1991. godine u Kruševu, te zna da nije bio rođak II. opt. Davoru Tošiću, ali su se poznavali.

Svjedok Milorad Milić (list spisa 367) je naveo da je iz Žegara, zaseok Bogatnik gdje je do „Oluje“ živio. Tijekom rata je imao radnu obvezu u Rudniku u Modrinom Selu, a povremeno je bio mobiliziran u 4. laku obrovačku brigadu.

Ne poznaje I. optuženika, a niti II. optuženika, a Jovu Dopuđa iz Kruševa i Savu Zelića poznaje iz viđenja.

Ništa ne zna o smrti Mile Brkića, a poznao je Stojana Ušljebrku i zna da je ubijen na početku rata.

Svjedok Jovan Dopuđ, zvani Jovo, sin Petra (list spisa 490-494, 501-505) je naveo da je rođen u Kruševu, a u 1991. godini je bio komandant bataljona JNA i to 180. motorizirane brigade, a bio je i pričuvni major JNA i bio je mobiliziran u 3. motorizirani bataljun 180., te je istovremeno bio komandant Štaba TO Obrovac, dakle, i dana 19. prosinca 1991. godine.

Za smrt Mile Brkića doznao je 4 – 5 dana od ubojstva od sada pokojnog Nikole Dopuđa koji mu je rekao da je sahranio Milu Brkića, a njegovo tijelo je našao uz cestu na Karamarkuši. Nikola Dopuđ mu je prenio da je Mile Brkić ubijen iz vatrenog oružja, ali nije opisivao rane, niti po broju, niti po izgledu, a rekao mu je da ne zna tko ga je ubio. Pomoćniku zapovjednika Štaba za sigurnost, čije ime sada ne zna, izdao je nalog da istraži taj slučaj u okviru njihove jedinice, ali rezultata nije bilo, osim što je utvrdio da je onoga dana kad je Mile Brkić ubijen isti išao u Obrovac i na povratku je ubijen. Naknadno je on obaviješten da je policija izvršila uviđaj u vezi tog ubojstva.

I. opt. Milan Jurjević nikada nije bio pripadnik njegove jedinice niti bilo kakve jedinice u RSK, već je proveo cijelo vrijeme rata kao djelatnik u poduzeću „Bukovčanka“ u Obrovcu. Prema tome, nije mogao biti pripadnik 4. lake obrovačke brigade, kao što se to tvrdi u optužnici, jer 19. prosinca 1991. godine 4. laka obrovačka brigada nije bila ni oformljena, budući da se formirala tek 1992. godine, a on to pouzdano zna, jer je bio komandant te brigade.

Za II. opt. Davora Tošića zna da je bio pripadnik TO Obrovac, a misli da ga je početkom prosinca 1991. godine istjerao iz jedinice i oduzeo mu oružje iz razloga što se dva puta napio. Inače stožer TO Obrovac je bio smješten u Osnovnoj školi „Tin Ujević“ u Kruševu. Može reći da je potpukovnik Radivoj Paravinja, koji je 1991. godine bio potporučnik, došao u Obrovac tek nakon što se formirala 4. laka obrovačka brigada, misli početkom svibnja 1992. godine.

Prema Naredbi Kriznog štaba općine Obrovac broj 7/91 od 06. 08. 1991. godine vidljivo je da je za komandanta 3. motoriziranog bataljona postavljen Dopuđ Jovo odlukom komandanta Kriznog Štaba općine Obrovac (l.s. 480 i 749).

Svjedok Radivoj Paravinja, sin Đure (list spisa 453-455) je naveo da je on profesionalno vojno lice, te se javio po naređenju u vojsku RSK krajem svibnja ili

početkom lipnja 1992. godine, a od 01. rujna 1993. godine do 04. kolovoza 1995. godine je bio zapovjednik 4. lake obrovačke brigade. Zapovjedništvo te brigade je bilo smješteno u Obrovcu. Mijenjali su lokacije, no međutim otkada je on preuzeo dužnost zapovjednika, zapovjedništvo nije nikad bilo smješteno u Osnovnoj školi „Tin Ujević“ u Kruševu.

Kad je došao u Obrovac, najprije je postavljen za operativnog oficira u 4. lakoj obrovačkoj brigadi koja je nastala od 3. bataljona 92. motorizirane brigade JNA.

U brigadi je bio i II. opt. Davor Tošić, i zna da je bio u artiljerijskoj bateriji, a nije siguran da li je bio i I. opt. Milan Jurjević. Za njega je naknadno saznao, nakon poziva za svjedočenje, da je Milan Jurjević radio u „Bukovčanki“ kao transportni radnik, te da je bio na nekim mjesnim stražama.

U 4. lakoj obrovačkoj brigadi je bilo barem 50 – tak kamiona marke „TAM“ tzv „Deutz“, a svaki kamion su vozili barem 1 -2 vozača, a da li je i Davor Tošić vozio kakav kamion, on to ne zna.

Na obranu I. opt. Milana Jurjevića koju je iznio pred istražnim sucem, je iskazao da u prosincu 1991. godine on nije bio u Hrvatskoj već na hercegovačkom dijelu, i nije mu jasno zašto ga I. opt. Jurjević uopće spominje.

Prema Potvrdi Ministarstva obrane, Sektora za ljudske resurse Republike Srbije od 08. lipnja 2009. godine koju je priložio II. optuženik putem branitelja (list spisa 479 i 520) proizlazi da je u službenim evidencijama koja se vodi u Upravi za kadrove navedenog Ministarstva, utvrđeno da je naredbom komandanta sjeverno-dalmatinskog korpusa od 01. rujna 1993. godine Radoj Paravinja, sin Đure, artiljerijski potpukovnik, određen za komandanta 4. lake brigade sjeverno-dalmatinskog korpusa, garnizon Benkovac (Obrovac) od 01. rujna 1993. godine.

Svjedok Branko Paravinja, sin Jovana (list spisa 700-702) je naveo da je inženjer civilne zaštite, a u prosincu 1991. godine je radio na poslovima stručnog suradnika za poslove civilne zaštite.

Pozna je I. opt. Milana Jurjevića, poznavao je njegovog oca Ivana. Ne poznaje II. opt. Davora Tošića. Nije poznavao pok. Milu Brkića.

Poznato mu je da je mjesto Karamarkuša udaljeno od Obrovca nekih 6 – 7 kilometara.

Poznavao je Milivoja Radmilovića, ne zna tko je Petar Milić i Petar Nanić, dok je Jovu Majstorovića dobro poznavao.

1991. godine je bio načelnik Štaba Civilne zaštite TO Obrovac, te je pod svojom komandom imao jednu četvu civilne zaštite, oko 120 ljudi. U periodu studeni – prosinac 1991. godine njihova četa je bila smještena u kući Renata Tomljenovića. Ne sjeća se da je dao nalog Petru Naniću, Petru Miliću i Milivoju Radmiloviću da pokapaju bilo čiji leš, pa tako ni leš Mile Brkića.

Poznavao je Mirka Berbera zvanog „Žilavi“ i poznato mu je da je taj čovjek umro prije 10 – tak godina u Srbiji.

- Sud je došao do podataka o većini osoba koje su po nalogu nadležne osobe Civilne zaštite TO Obrovac pokopale pok. Milu Brkića, a to su: Milivoj Radmilović, Petar Milić i Petar Nanić, koji su ispitani kao svjedoci.

Svjedok Milivoj Radmilović zvan „Mićo“ (list spisa 597-599 i 608-609) je naveo da je bio u Civilnoj zaštiti TO Obrovac, a zna da mu je nadređeni bio izvjesni Paravinja, čije ime ne zna točno, zna da je rođen 1960. godine i da mu je ime oca Joco, te je radio kao referent u općini (očito se radi o svjedoku Branku Paravinji, sinu Jovana, rođenom 1960. godine u Bilišanima). Sa njim u Civilnoj zaštiti su bili Petar Milić, pok. Todora iz Bogatnika, Petar Nanić iz Žegara, Pajo Vukčević iz Žegara, Čedo Dagela i Blajo Grozdanić koja potonja dva su, u međuvremenu, umrla, a čini mu se da je bio još i Pajo Dopuđ koji je imao trgovinu u Kruševu. Bile su još neke osobe iz Muškovaca, ali se njihovih imena ne može sjetiti. Kao pripadnik te Zaštite dužio je naoružanje, a zadaća mu je bila osiguravati mostove npr. čuvali su manastir Krupu, sahranjivali su leševe. U drugoj polovici mjeseca prosinca 1991. godine Civilna zaštita je bila smještena u kući Renata Tomljenovića u predjelu koji se zove Burevača, a to je između Kruševa i Obrovca (vidljivo na fotografijama fotodokumentacije očevida broj OKTR 95/10, fotografije od 1-3).

Sjeća se da je negdje polovicom prosinca 1991. godine kod kuće Renata Tomljenovića došao pješice Mile Brkić, odjeven u „nekakvom jadnom mantiliću“, nije bio naoružan, nije imao nikakvu uniformu na sebi, bio je civil, stariji čovjek. Rekao mu je da su mu vojnici RSK zapalili sjeno, kuću i da to ide prijaviti u miliciju u Obrovac. On je znao da je Mile Brkić Hrvat iz Kruševa te da su u to vrijeme Hrvati napustili Kruševo, a iz priče pok. Mile je shvatio da je i on bio u Zadru, ali se vratio u svoju kuću.

Kako su se u blizini našla dva policajca sa policijskim vozilom, oni su odvezli Milu Brkića do Stanice milicije Obrovac, te su ga vratili kod kuće Renata Tomljenovića poslije 20-tak minuta. Mile Brkić mu je rekao da je bio u Stanici milicije i da je podnio prijavu o paljenju kuće i sijena, a da mu je policija rekla kako će mu štetu platiti Croatia osiguranje, a „ja sam u sebi pomislio kako neće, ali nisam mu to rekao“.

Pitao ga je da li nešto želi pojesti, a onda je kod gospođe od Tomljenovića pitao da im da hranu, te zajedno sa Milom pojeo, popili su po čašu vina (mjesto vidljivo na fotografijama fotodokumentacije očevida broj OKTR 95/10, fotografije od 4-11), nakon čega se Mile uputio kući. Već je bio sumrak kad je Mile Brkić krenuo pješice prema kući u Kruševo.

Nakon što je Mile Brkić otišao prema svojoj kući u Kruševo, kod kuće Renata Tomljenovića je naišao Mile Berber zvan „Žilavi“, po nacionalnosti Srbin iz Bilišana, a bio je u to vrijeme u nekoj vojnoj formaciji koja je bila stacionirana u Kruševu. Bio je odjeven u uniformu i imao je automatsku pušku, moguće i poluautomatsku, ali zna da je puška imala drveni kundak sa iskrivljenim okvirom. Siguran je da je Mile Berber zvan „Žilavi“ vidio Milu Brkića da ide pješice prema Kruševu, te je krenuo također pješice prema Kruševu, a tada je otprilike Mile Brkić odmaknuo oko 400 metara od kuće Renata Tomljenovića.

Nakon što je Berber krenuo pješice za Milom Brkićem on i neki ostali iz Civilne zaštite su vojnim kamionom „Deutz“ krenuli kući u Žegar, a to je moglo biti oko pola sata nakon što je Mile Brkić krenuo prema Kruševu. Za to vrijeme, od kad je Mile Brkić krenuo prema Kruševu i prije nego su oni krenuli kući u Žegar, on nije čuo nikakav pucanj, a nije vidio da je tada cestom prolazio ikakav kamion TO Obrovac.

Ujutro su ponovno došli kod kuće Renata Tomljenovića i tada im je nadređeni Paravinja (očito Branko Paravinja, sin Jovana) rekao da je Mile Brkić ubijen na predjelu kod Rudnika, kod stare ceste koja je nekada vodila za Obrovac (predio zvani Karamarkuša). Tada je moglo biti oko 08,00 sati. Međutim kaže i to da i nije posve siguran da li im je to saopćio nadređeni Paravinja ili mu je netko drugi bio u to vrijeme nadređeni, jer su se zapovjednici mijenjali. Rečeno im je da idu u ambulantu u Obrovac uzeti deke i sahrane Milu Brkića. Sjeća se da je u Civilnoj zaštiti bio jedan Dopuđ koji je imao trgovinu u Kruševu i rekao je da zna gdje je grobnica Mile Brkića, tako da su znali gdje će pokopati Milu Brkića.

Leš je na predjelu Karamarkuša pronašao upravo on i tada je zviždukom pozvao ostale da dođu, pa su tijelo zamotali u deku i položili ga u vozilo „Tamić“. Kad su tijelo polijegali na deku sjeća se da su mu jednu nogu morali ispraviti, jer je bila ukočena. „Tamićem“ je upravljao Jovo Majstorović koji je inače radio u „Dalmatinskim rudnicima boksita“ čije je bilo vozilo „Tamić“, te su Milu Brkića u Kruševu sahranili u njegovu grobnicu, a izvjesni Dopuđ im je pokazao grobno mjesto.

Sjeća se da je tijelo pok. Mile Brkića ležalo na boku, ne zna kojem, nije zagledao rane na njegovom tijelu, ali se sjeća da su u džepu mantila pronašli njegovu osobnu iskaznicu. Nije uočio nikakve čahure oko tijela, „ali nismo mi to ni tražili niti razgledavali oko tog mjesta“. Po njegovoj procjeni mjesto gdje je pronašao leš Mile Brkića je udaljeno od kuće Renata Tomljenovića nešto više od 1 km. U sudnici je iskazao da nije siguran da li će na licu mjesta moći pokazati točno mjesto gdje je pronašao leš, ali će sigurno moći pobliže pokazati lokaciju.

Njemu nije poznato da bi netko od službenih osoba utvrdio smrt pok. Mile Brkića, ali oni iz Civilne zaštite nisu zvali doktora, ne sjeća se da je bilo tko iz Stanice milicije Obrovac dolazio na lice mjesta, sačinio nekakav zapisnik, snimio tijelo, a niti je tko od vojne policije dolazio na lice mjesta.

Na predočeni iskaz svjedokinje Marije Šoša, svjedok je iskazao da je vjerojatno Dopuđ koji je zajedno sa njima sahranio pok. Milu Brkića upravo Nikola Dopuđ kojeg spominje svjedokinja Marija Šoša.

Svjedok iskazuje da je „hiljadu posto siguran da je Mile Berber ubojica Mile Brkića, to smo pričali i na groblju kad smo sahranjivali Milu...da sam ja znao da će ovaj Berber ubiti pok. Milu bio bih ja njega zadržao...“

Za Radivoja Paravinju zna da je došao iz JNA i bio je u vojnim formacijama, nije bio u Civilnoj zaštiti.

Za I. opt. Milana Jurjevića može reći da isti nije bio u Civilnoj zaštiti TO Obrovac, a čuo je da je on utovarivao i istovarivao robu u poduzeću „Bukovčanka“. Ne poznaje II. opt. Davora Tošića i siguran je da on nije bio u Civilnoj zaštiti.

Obzirom na ovakav iskaz svjedoka Milivoja Radmilovića, obavljen je očevid na licu mjesta pronalaska pozicije gdje je ovaj svjedok našao tijelo pok. Mile Brkića i to dana 11. svibnja 2010. godine (*zapisnik o očevidu, l.s. 608-609, fotodokumentacija očevida i skica lica mjesta*).

Svjedok Milivoj Radmilović je pokazao mjesto gdje je našao leš Mile Brkića pored stare neasfaltirane ceste Obrovac – Kruševo sa čije južne strane su barake „Dalmatinskih rudnika boksita“, a sa sjeverne strane ceste u krugu oko 50 metara svjedok se prisjeća da je našao leš, time da je teren trenutno obrastao „grabićima“, a to mjesto je udaljeno od kuće Renata Tomljenovića 1600 metara (vidljivo na fotografijama fotodokumentacije očevida broj OKTR 95/10, fotografije od 12-19).

Nakon što je svjedok pokazao mjesto pronalaska leša, pirotehničari Joško Rogić i Eugen Tissauer iz PU zadarske, Odjel policije, Grupa za PE zaštitu (l.s. 744) su izvršili pretragu terena sa dva metaldetektora (Vallon) tvorničke oznake VMM3 i VMH3CS, koji detektori isto reagiraju zvučnim signalom na puščane i pištoljske čahure.

Nakon sat vremena pretrage terena, pronađene su u mahovini, travi i niskom raslinju dvije čahure, potom još jedna, a onda još dvije koje na dancetu imaju oznaku IK 1972. Svaka čahura je označena strelicom i rednim brojevima 3, 4, 5, 6 i 7 (vidljivo na fotografijama fotodokumentacije očevida broj OKTR 95/10, fotografije od 20-47 i Situacijski plan). Nakon pronalaska čahura svjedok Radmilović je iskazao da je moguće kako je upravo to mjesto gdje su pronađene čahure, mjesto gdje je on pronašao leš Mile Brkića, pa je isti pokazao poziciju leša (l.s. 619). Čahura broj 3 pronađena je na 17,70 metara od Početne točke mjerenja (dalje: PTM) u smjeru sjevera, koja PTM je 40 metara od sjevernog ruba ceste. Čahura broj 4 pronađena je na 17,50 metara od PTM u smjeru sjevera i 70 cm lijevo. Čahura broj 5 pronađena je na 18 metara od PTM u smjeru sjevera i 90 cm lijevo. Čahura broj 6 pronađena je na 20 metara od PTM u smjeru sjevera i 10 cm lijevo. Čahura broj 7 pronađena je na 18,20 metara od PTM u smjeru sjevera i 190 cm desno. Položaj mrtvog tijela pok. Mile Brkića kojeg je na licu mjesta pokazao svjedok Milivoj Radmilović je na oko 22 metara od PTM.

Svjedok Petar Milić (list spisa 610-612, 615-616) je naveo da je bio od 1990. godine pa dalje u Civilnoj zaštiti, a Štab te Civilne zaštite je bio u Obrovcu. Kao pripadnik te Zaštite je imao oružje.

Poznavao je pok. Milu Brkića. Sjeća se da je 1991. godine bio sa kolegama iz Civilne zaštite u kući Renata Tomljenovića i moglo je biti oko podne kada je vidio da je pješice došao Mile Brkić, te mu je rekao da ide u Obrovac na policiju prijaviti da mu je zapaljeno sjeno.

On je potom otišao zajedno sa još nekima iz Civilne zaštite autom u Zelengrad, te su se ponovno vratili kod Tomljenovića kuće i tada im je netko rekao da je ubijen Mile Brkić i to pored stare ceste za Kruševo među grmićima te da ga idu pokopati. Ne zna tko mu je u to vrijeme bio nadređeni, niti tko mu je rekao gdje je leš Mile Brkića osim što zna da je dobio „nalog od komande da se pokapa i to je to“. Kad su pronašli leš stavili su ga u deku i kamionom odvezli na groblje te ga sahranili u njegov grob, a netko im je rekao koja je grobnica od Mile Brkića.

Mjesto gdje je bio leš pok. Mile Brkića je u blizini baraka Dalmatinskih rudnika boksita, 20-tak metara od stare ceste Kruševo – Obrovac prema sjeveru. Leš Mile Brkića je bio na leđima, odjeven u civilnu odjeću, na sebi je imao mantil, a bio je u nekom trnju, žbunju. Ne može opisati rane na tijelu jer nije gledao, kao što nije gledao ni teren na mjestu gdje je bio leš, pa tako nije vidio čahure.

Svjedok Petar Nanić (list spisa 613-614, 617-618) je naveo da je bio u Civilnoj zaštiti, Štab im je bio u Obrovcu u zgradi općine, na početku im je zapovjednik bio

izvjesni Paravinja iz Bilišana Donjih (očito svjedok Branko Paravinja, sin Jovana iz Bilišana).

Nije poznao pok. Milu Brkića i nije ga vidio živog, ali se sjeća da ga je pokapao, a o tom događaju se sjeća da je „bila zima, jutro, kad je došao u komandu i tada mu je rečeno da trebaju pokopati leš koji je 20-tak metara od stare ceste za Kruševo“, a leš su trebali pokopati u Kruševu u grobnicu „njegove kćeri, a grobno mjesto ima željezna vrata“. Koliko je on shvatio Mile Brkić je ubijen „prethodne noći, a mi smo ga ujutro došli pokapati po zapovjedi komande“.

Sjeća se da su zajedno sa njim u pokapanju sudjelovali Milivoj Radmilović, Petar Milić i Pajo Vukčević, a ostalih se ne može sjetiti, ali zna da su na lice mjesta išli poluteretnim vozilom u kojem su imali deke za sahranu, te se ne sjeća tko je prvi pronašao leš, ali zna da je leš bio u civilnoj robi. Leš je bio položen na leđa u „kršiću“, a ostalo mu je u sjećanju da je imao biljege metaka – prostrjelnu ranu na desnom dlanu i jednu, dvije, tri rane. Ne sjeća se drugih rana na tijelu, niti čahura, jer on to nije zagledao. Netko je rekao da je to Mile Brkić iz Kruševa, a čuo je da je Mile Brkić taj dan kad je bio ubijen bio u Obrovcu na policiji prijaviti da mu je kuća „loša i isprevrćana“, jer se Mile Brkić dan ranije vratio iz Zadra u svoju kuću u Kruševo.

Nema nikakvih saznanja o tome tko je ubio Milu Brkića.

- Tijekom postupka je spomenuto da su u vezi sahrane pok. Mile Brkića nekakvih posrednih saznanja imali svjedoci Marija Šoša, Ivan Šoša, zvani Dane, Marko Marić, te svjedok Milenko Dopuđ, sin pok. Nikole, pa su isti i ispitani.

Svjedokinja Marija Šoša (list spisa 62) je domaćica iz Kruševa i navela je da je poznavala Milu Brkića koji je iz njezinog sela, a kako je njezin muž Šime teško bolestan, ostali su živjeti u Kruševu i nakon okupacije od strane Srba sve do siječnja 1992. godine kada su uspjeli pobjeći preko Obrovca za Beograd, a zatim u Sarajevo, te potom u Split i onda u Zadar gdje su se smjestili kod djece.

Za vrijeme dok su živjeli u Kruševu nisu izlazili iz kuće, pa samo po priči od Nikole Dopuđa zna da je Mile Brkić ubijen na Karamarkuši „na onoj staroj cesti“, te je navodno Nikola Dopuđ „preuzeo od četnika tijelo Mile Brkića koji su ga htjeli bilo gdje sahraniti govoreći im da je Mile Brkić njegov rođak, pa ga je on i sahranio na groblju Sv. Juraj u Kruševu“. Njoj Nikola Dopuđ nije govorio tko je ubio Milu Brkića „jer je onda bio veliki strah pa se nismo usudili ništa pitati“. Ne zna kada je točno ubijen Mile Brkić, ali misli da je to pred Božić 1991. godine, a njima je Nikola Dopuđ pričao o pokapanju Mile Brkića odmah poslije Božića 1991. godine.

Svjedok Ivan Šoša, zvani Dane (list spisa 63) je naveo da on živi u Kruševu i da je njemu u kuću na pravoslavnog Sv. Nikolu, a to je 19. prosinca 1991. godine, došao Mile Brkić oko 10,00 sati, bio je ustrašen, a rekao mu je da su ga „četnici od njegove kuće poslali k meni“. Rekao je da su mu zapalili sijeno, a da su četnici ostali pretresati kuću. Pomislio je kako to neće dobro završiti čim ga tjeraju, a zbog toga je i on u opasnosti, pa mu je savjetovao neka se skloni i neka se ne vraća u Kruševo „ili da ode u onu njihovu miliciju i da prijavi ovo što su mu ovi napravili, jer je on imao neke poznate u miliciji“. Požalio mu se da nema novaca pa mu je on dao 500 srpskih dinara „da ima da se skloni nekuda“. Mile Brkić je otišao i poslije toga ga više nije vidio.

Četiri dana poslije toga susreta u njegovu kuću je došao Srbin Nikola Dopuđ, zvani Ćiran, također iz Kruševa, pa mu je rekao da ima već četiri dana kako su Milu Brkića sahranili na katoličkom groblju u grobnicu, a pri tome da mu je pomogao Bore Čude koji da je vozio „Tamić“ Poduzeća za ceste. Taj Nikola Dopuđ je bio u rodu sa pok. Milom Brkićem.

Svjedokinja Dragica Jurjević, majka I. optuženika (list spisa 66, 114, 139, 708 i 814) je navela da je u vrijeme inkriminiranog događaja njezin sin radio u poduzeću „Bukovčanka“ u Obrovcu, a u 1992. godini je nosio „neke vojne hlače i neku staru pušku.“ Njegova radna jedinica se zvala Civilna zaštita i išao je na straže „sa drugim ozbiljnijim ljudima“. Kaže da ne može shvatiti zašto je njezin sin rekao to što je rekao na policiji „samo vas pitam da li vam je kazao da su ga u policiji maltretirali i prisiljavali da takvo nešto prizna“.

Svjedokinja Danica Jurjević (list spisa 64 i 114) je kćer pok. Mile Brkića, te je iskazala da je živjela u Kruševu, ali da je sa obitelji morala pobjeći 11. rujna 1991. godine kada je Kruševo okupirano, „morali smo pobjeći do četnika“. Živjela je potom u izbjeglištvu u naselju Punta Skala u Petrčanima kod Zadra. Njezin otac Mile Brkić je ostao u svojoj kući u Kruševu, jer je imao dosta stoke pa ju je htio sačuvati. Sve što zna o njegovoj pogibiji zna po priči mještana Ivana i Marije Šoša koji su Kruševo napustili nekoliko mjeseci kasnije od nje. Zna da je smrtno stradao od puške na predjelu Karamarkuša onog dana kad je bio kod Ivana Šoše, zvanog Dane, te da ga je pokopao Nikola Dopuđ. Nije čula tko je ubio njezinog oca.

Svjedok Grgo Brkić (list spisa 138, 234) je sin pok. Mile Brkića, te je iskazao da je napustio Kruševo 8 dana prije „nego što je osvojeno od četnika“, a to je bilo 11. rujna 1991. godine. Otac mu je ostao u Kruševu, a imao je puno stoke i sve je to odneseno prije nego što je ubijen. O tome da mu je otac stradao saznao je iz novina oko Nove godine 1992. O samoj smrti svoga oca ima samo saznanja na nivou rekla – kazala, pa je tako čuo da su mu odagnali jedno tele dan prije nego što je ubijen, a na dan kad je ubijen da je išao u Obrovac kod liječnika i da su ga sustigli i ubili. Po nekoj drugoj verziji je čuo da je išao na policiju prijaviti „ovo što su mu učinili“ i da su ga na predjelu Karamarkuša njih 4 – 5 ubili.

Također je čuo da je Nikola Dopuđ zvani Ćiran sahranio njegova oca, te da je iskazao kako je policija iz Knina izašla na lice mjesta.

Svjedok Marko Marić, zvani „Markica“ (list spisa 65) je kao stariji čovjek ostao živjeti u Kruševu, „nisam mogao izbjeći iz sela nakon okupacije“. Čuo je da je Mile Brkić ubijen na predjelu Karamarkuša, ali nije čuo tko je to učinio i na koji način. To su pričali čobani, a kasnije je to čuo i od Nikole Dopuđa koji da je sahranio pok. Milu jer da mu je rod.

Svjedok Milenko Dopuđ, sin pok. Nikole (list spisa 550-551, 554-557) je naveo da se rodio u Kruševu i sve do „Oluje“ živio je u Hrvatskoj u Obrovcu, a onda u Srbiji i sada živi u Baru u Crnoj Gori.

Bio je pripadnik oružanih formacija RSK, poznavao je I. opt. Milana Jurjevića jer je isti bio skladištar u firmi u kojoj je i on radio, a II. opt. Davora Tošića ne poznaje.

Pok. Milu Brkića je dobro znao, on je bio bliski rođak njegova oca, živio je u Kruševu, a poznao mu je i obitelj. Sva njegova obitelj je izbjegla iz Kruševa, „ali Mile je ostao u Kruševu, nije htio ići“.

Kad se vratio kući u Kruševo poslije 40 dana provedenih na bojišnici majka i otac su mu rekli da je Mile ostao u kući, a da je mlađe stanovništvo napustilo Kruševo, tako da je u Kruševu ostalo samo 5 – 6 starijih ljudi u selu i njegovi roditelji Nikola i Jeka Dopuđ.

Kad se drugi put vratio sa položaja sa Velebita, otac mu je rekao da već tri dana kod njih ne dolazi Mile Brkić pa je on pošao do njegove kuće, ali ga nije našao, a kuća je bila „razvaljena, razrušena i sve odneseno iz nje“. Poslije nekih 7 dana otac mu je rekao da je Civilna zaštita TO Obrovac našla tijelo Mile Brkića na jednom raskrižju dva seoska puta iznad Obrovca i da ga je ta Civilna zaštita pokopala u njegovoj grobnici u Kruševu, a njegov otac je sudjelovao u toj sahrani. Pored tijela Mile Brkića da je nađen i njegov štap kao i njegov pas.

Zna da je sahranu obavilo „puno ljudi“, ali nema saznanja da je u sahrani Mile Brkića sudjelovao i Borislav Čude zvani „Bore“ sin Đure, koji je njegov zet jer je oženio njegovu sestru Mirjanu.

On je samo po priči čuo, pa i od svog pokojnog oca, da je Milu Brkića ubio neki Mile Olujić zvani „Žilavi“ (očito Berber), Srbin, koji je u međuvremenu umro na Kosovu, „zbog penzije, jer je tada u Obrovcu mogao penziju primati samo Hrvat, a ovaj Mile Brkić je bio u Obrovcu podignuti penziju i iz Obrovca je krenuo kući...“

Svjedok Radomir Paravinja, sin Stevana (list spisa 584-591, 636-644) je naveo da je rođen u Obrovcu i da je u ljeto 1991. godine sa firmom koja je izvodila radove u Ljigu otišao u Srbiju, a zatim je prešao raditi u Čačak, a onda u Kovin gdje je bio sve do 2007. godine. U prosincu 1991. godine nije bio u Obrovcu i nije bio vojni obveznik, pa nije bio ni član grupe za asanaciju terena pri TO Obrovac, kako je to spomenuo svjedok Miloš Olujić, sin Marka.

Svjedok Borislav Čude zvani „Bore“ (list spisa 384-385) je naveo da se rodio u Zatonu Obrovačkom gdje je živio do „Oluje“ – 05. kolovoza 1995. godine, a onda je izbjegao u Srbiju odakle se vratio prije tri godine. Do „Oluje“ je radio kao poslovođa na održavanju cesta u Sekciji za ceste SAO Krajine Knin i raspolagao je kamionom. Poznaje Nikolu Dopuđa zvanog Ćiran jer je to njegov punac i poznato mu je da je bio rod sa pok. Milom Brkićem, a kako je Nikola Dopuđ bio zidar radio je i grobnicu Mili Brkiću prije rata.

On je čuo da se priča kako je upravo on zajedno sa puncem zakopao Milu Brkića, ali to nije istina.

O samom usmrćenju Mile Brkića zna po pričanju - da je na dan kad je ubijen Mile Brkić išao u Obrovac na banku i da je ubijen kod jama od bivše tvornice „Dalmatinskih rudnika boksita“. Inače u vrijeme kad je Mile Brkić ubijen u Kruševu je ostalo živjeti malo Hrvata, sjeća se da je tamo živio Ivan Šoša zvani Dane sa ženom Katom koji je nekad kod njega radio kao cestar.

Vozilo „TAM“ Poduzeća za ceste je 1991. godine bilo mobilizirano u TO Obrovac, tako da je on za potrebe posla koristio drugi kamion - TAM 260.

Svjedok Bore Čude, sin pok. Mile (list spisa 367) je iz Zatona Obrovačkog, po nacionalnosti Srbin, a do „Oluje“ je živio u rodnom mjestu, te je radio na repetitoru – odašiljaču na otoku Ugljanu.

Ništa ne zna o smrti Mile Brkića, nije ga sahranjivao, a I. opt. Milana Jurjevića poznaje iz viđenja.

Svjedok Miloš Oluić, sin pok. Đure (list spisa 534-535, 536-539) je naveo da je završio srednju tekstilnu školu, a radio je u tvornici „Trio“ u Obrovcu sve do 05. kolovoza 1995. godine kad je izbjegao u Srbiju, te se u Obrovac vratio 2003. godine.

O kaznenom djelu ne zna ništa, a nije bio u nikakvoj radnoj grupi 4. lake obrovačke brigade za asanaciju terena, već je bio u radnoj grupi za čuvanje tvornice „Trio“.

Svjedok Stanko Mijić, sin Vasilja (list spisa 708-709) je naveo da je prije 1990. godine bio direktor „Bukovčanke“ u Obrovcu, a 1991. godine je bio član Štaba Civilne zaštite TO Obrovac. Ne zna ništa o smrti Mile Brkića osim po priči. On nije sudjelovao u njegovu sahranjivanju, a njemu je poznato da je pri Civilnoj zaštiti postojala grupa za humanu asanaciju.

Svjedok Mladen Brajnović, sin Ivana (list spisa 121) je naveo da je prije rata živio u Obrovcu, a u kolovozu 1991. godine je otišao u Njemačku gdje je ostao 2 – 3 mjeseca, a potom u Vojvodinu, te se vratio u Obrovac u prosincu 1992. ili 1993. godine, a u inkriminirano vrijeme njegovi roditelji su bili izbjegli u Petržane.

Kad se vratio u Obrovac vidio je da je I. opt. Milan Jurjević bio pripadnik Civilne zaštite, nosio je plavu uniformu, a nekad je imao i pušku.

Poznavao je i II. opt. Davora Tošića, viđao ga je u zelenoj uniformi, bio je naoružan, a čuo je da je pripadnik 4. lake obrovačke brigade.

Za smrt Mile Brkića je čuo naknadno, ali ne zna tko je to učinio.

Svjedok Josip Basletić, sin pok. Ilije (list spisa 124) navodi da je bio u Obrovcu do 23. ožujka 1993. godine kad su ga protjerali te je bio kratko u logoru u Nuniću, a onda je došao u Zadar.

Poznaje I. opt. Milana Jurjevića i viđao ga je dok je boravio u Obrovcu da je odlazio na straže, nosio je uniformu i imao je naoružanje, inače on je bio transportni radnik u „Bukovčanki“. Poznaje i II. opt. Davora Tošića za kojeg misli da je bio nekakav šef u Dalmatinskim rudnicima boksita.

Nije čuo ništa o smrti Mile Brkića.

Svjedokinja Manda Josić, kći pok. Jure (list spisa 125) navodi da je poznavala I. opt. Milana Jurjevića i da ga je vidjela u Obrovcu do dana 23. ožujka 1993. godine kada je izbjegla.

